

XII

Da Emanuel kom ind, udtrykte hans Ansigt straks en alvorlig Skuffelse over i dette Øjeblik at finde den rødhaarede Veninde ved Hansines Side. Men han beherskede sig hurtigt, og da Ane traadte frem imod ham og ønskede ham tillykke — saa kogende rød i Hovedet, at Ansigtets Fregner skinnede ganske hvidt — takkede han med et glad Smil.

Derpaa gik han hen til Hansine, der havde rejst sig, og rakte begge sine Hænder ud imod hende. Hun gav ham — omend nølende og halvt bortvendt — ogsaa begge sine, og han trykkede dem varmt og længe, mens han tavs betragtede hende. Hun forstod godt, at han vilde have hende til at se op; men hun kunde ikke tvinge Blikket op fra Gulvet. Da han endelig gav hendes Haand fri, skottede hun hen til Veninden og drog Vejret lettet — hun havde været angst for, at han skulde kysse hende.

I det samme aabnedes sagte Døren til Køkkenet, og Moderen kom ind i nystrøget Bomuldsforklæde og med en lille sort Hue paa Hovedet. Hun var i første Øjeblik stærkt benauet, og da hun søgte at skjule dette, fik hendes Maade at hilse paa og hendes hele Væsen overfor Emanuel et Præg af mistænksom Tilbageholdenhed.

Emanuel tog hendes Haand og sagde nogle Ord om, at han haabede, Anledningen til hans Komme var hende bekendt, og at hverken hun eller hendes Mand nærede Frygt for at betro ham Hansines Fremtid; han vilde da — tilføjede han — for første Gang i sit Liv føle sig fuldtud lykkelig.

Else svarede ved ligesom medlidende at lade sin Haand stryge over Hansines Haar og Kind; og da hun overhovedet ikke var god til at tie med, hvad Hjertet var fuldt af, sagde hun:

„Det havde vi jo rigtignok aldrig kunnet tænke os, at det skulde kunne gaa saadan til . . . og jeg kan jo ikke sige andet, end at det jo er meget underligt for os. Det er jo ogsaa i alle Maader kommet os rigtig, hvad man kalder overraskende. Lige Børn leger bedst, siger man jo, og Hansine er nu kun oplært som simpel Bondepige. Men naar det nu en Gang er bleven